

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a CSABAHOLDING Kft. (5000 Szolnok, Szántó krt. 38.; felszámolóbiztos: Ádám Éva) felszámoló megbízásából eljáró Dr. Berta Csaba ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Fodor Ferenc ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2010. június 28-án meghozott 8.G.20.493/2008/21. számú ítélete ellen, az alperes által 22. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig részben, akként változtatja meg, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott marasztalási összeg után az alperes által fizetendő késedelmi kamat kezdő időpontját 2008. január 7. napjában állapítja meg; egyebekben pedig az ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2010. június 28. napján meghozott 21. sorszámú ítéletével az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 1 154 302 Ft-ot és annak 2007. szeptember 17. napjától járó, az ítélt rendelkező részében meghatározott mértékű késedelmi kamatait, valamint 60 875 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

Rendelkezett a le nem rótt kereseti illetéknek az állam javára történő megtérítéséről is a peres felek pervesztessége-pernyertessége arányában.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - és a fellebbezési eljárásban is irányadó - tényállás szerint a felperes 2007. január 29-én írásban vállalkozási szerződést kötött az alperessel. A felperes elvállalta az alperes szám alatti telkén lévő ingatlan bontását, valamint azon egy 39 m²-es lakóház szerkezetkész állapotig történő kivitelezési munkálatait 3 828 130 Ft vállalkozói díjért. A szerződő felek megállapodtak abban, hogy az alperes 1 000 000 Ft előleget nyújt a kivitelezéshez. A szerződésük 3. pontja szerint a vállalkozói díjat az alperes a 4. pont szerinti ütemezésben - szabályosan benyújtott és igazolt számlák esetén - a felperes számlájára köteles átutalni, vagy készpénzben kiegyenlíteni. Kikötötték azt is, hogy amennyiben az alperes az igazolt számlákat késedelmesen fizeti, úgy azokra vonatkozóan köteles a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresét késedelmi kamatként megfizetni.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a peres felek az írásbeli vállalkozási szerződésüket nem tartották be, az elvégzendő munka mennyiségének és a teljesítési határidőnek a meghatározása, a vállalkozói díj számlázása és részletekben való megfizetése többnyire a felperes ügyvezetője, **K.L.** és az alperes közötti szóbeli, esetenként írásbeli megállapodás alapján zajlott.

A felperes a módosított kereseti kérelmében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2 223 877 Ft és annak 2007. szeptember 26. napjától a kifizetésig járó, a jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő mértékű késedelmi kamatai és perköltsége megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az alperessel kötött vállalkozási szerződése alapján az eredetileg elvállalt, majd pótlólag megrendelt kivitelezési munkákat elvégezte, az alperes azonban a vállalkozói díját csak részben fizette meg. Állítása szerint 2007. szeptember 26-án az alperessel közösen felmérték az elvégzett munka mennyiségét, ez alkalommal két készpénzfizetési számlát adott át az alperesnek a műanyag nyílászárókról bruttó 390 600 Ft értékben és megrendelői anyag-előleg címen bruttó 2 520 000 Ft értékben. Állítása szerint a köztük létrejött elszámolása során az építmény anyagköltsége 2 496 482 Ft, a költségvetésben nem szereplő anyagköltség (ideértve a nyílászárókat is) 822 919 Ft, a tervkészítéssel kapcsolatos járulékos költség pedig 237 000 Ft-ban nyert megállapítást, a szerződésben kikötött vállalkozói díjat 1 567 209 Ft-ban, a pótlólag megrendelt munkák díját 472 824 Ft-ban határozták meg, amelyek összesen 5 596 434 Ft-ot tettek ki. Ezt csökkenteni kellett az elmaradt munkákra eső 208 957 Ft-tal és az alperes által érvényesített 8000 Ft-tal, valamint le kellett vonni belőle az alperes által megfizetett 3 155 600 Ft-ot (mely tartalmazta a 237 000 Ft járulékos költséget is), így alakul ki a módosított kereseti követelésének összege.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a vállalkozási szerződésben 3 823 130 Ft-ban állapították meg a vállalkozói díjat. Azt nem vitatta, hogy a felperes az eredeti szerződés kereteit meghaladó munkákat végzett számára, azonban - állítása szerint - ő 5 014 600 Ft-ot fizetett meg a felperesnek, ezért felé vállalkozói díj-tartozása nincs.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felek jogviszonyában az eredetileg meghatározott vállalkozói díj 3 823 000 Ft volt. Majd a bírósági eljárás során a felek között lezajlott egyeztetés eredményeként azt állapította meg, hogy a felek egyezően nyilatkoztak úgy, hogy a felperes az alperes számára bruttó 4 694 555 Ft értékű munkát végzett el, amelyből le kellett vonni az el nem végzett munkák értékére, 187 652 Ft-ot. Így a felperes által elvégzett munka bruttó értéke 4 509 902 Ft-ban volt meghatározható.

Megállapította továbbá az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a felperes számára 3 555 605 Ft-ot fizetett meg, amelyből a felperes 3 355 600 Ft átvételét előbb elismerte, utóbb azonban annak összegét már vitatta.

A vállalkozói díj előleg megfizetésével összefüggésben az alperes azt állította, hogy a korábban általa átadott készpénzteljesítéseken túl a felperes számára 2007. szeptember 26-án készpénzben átadott további 1 520 000 Ft-ot, valamint 190 600 Ft-ot is, amely tény a csatolt készpénzfizetési számlák igazolják. A felperes (szervezeti képviselője) azonban az 1 520 000 Ft, valamint a további 139 000 Ft számlával

igazolt összeg átvételét tagadta arra hivatkozással, hogy a számlák az általa korábban átvett összegekről kerültek kiállításra. Az elsőfokú bíróság az alperes által bejelentett tanúk vallomását nem fogadta el, mivel a tanúk - megállapítása szerint - nem tudták hitelt érdemlően bizonyítani a pénzüsszegek átadását, illetőleg azok részleteiről sem tudtak megfelelő, hihető felvilágosítást adni. Azt is értékelte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által hivatkozott készpénzfizetési számlák nem vállalkozói díjról, hanem megrendelői anyagelőlegről és nyílászárókról szóltak. Ezért azt állapította meg, hogy a felperes (szervezeti képviselője) az alperestől átvételi elismervényekkel átvett és anyagvásárlásra fordított összegekről készítette el a csatolt készpénzfizetési számláit, és adta át azokat 2007. szeptember 26-án az alperesnek. Emellett az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy az alperesnek az 1 520 000 Ft összegű készpénzáttadásra vonatkozó állítását az is valószínűtlenné tette, hogy az általa nem megfelelő minőségűnek állított, hiányosan elvégzett munkáért a kialakult vállalkozói díjnál magasabb összeg kifizetésére hivatkozott úgy, hogy - állítása szerint - együttesen nem is mérték fel a felperes által ténylegesen elvégzett munkát.

Mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság a felek egyeztetésének eredményeként meghatározott 4 509 902 Ft bruttó összegű elvégzett munka értékéből levonta a felperes által (a 11. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldalának 3. bekezdésében) - elismert 3 355 600 Ft megkapott összeget és a különbözetként mutatkozó 1 154 302 Ft vállalkozói díj megtérítésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan pedig a felperes módosított keresetét elutasította.

A peres felek pernyertessége és pervesztessége arányában határozott az elsőfokú bíróság a perkölségről, valamint az államnak feljegyzett illetékről, annak figyelembevételével, hogy a felperes eredeti követelésének összege 16 527 787 Ft volt, amelyhez képest a felperes 7%-ban lett pernyertes.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben - elsődlegesen - a sérelmezett határozat (részben történő) megváltoztatását és a felperes - teljes - keresetének elutasítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, a fellebbezésében állított anyagi- és eljárásjogi szabálysértéseket állítva.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság súlyos eljárási hibát vétett, amikor a perbeli készpénzfizetési számlákat nem tekintette teljes bizonyító erejű magánokiratnak és azok tartalmával szemben nem ellenbizonyítást fogadosított, hanem őt (aki a számlát bemutatta) készítette annak bizonyítására, hogy a számla szerinti összeg kifizetése részéről annak átadásakor megtörtént. Álláspontja szerint a felperes a korábban általa átadott előlegek figyelembevételével sem állíhatta volna ki

1 520 000 Ft összegre vonatkozó számlát, mert a korábbi pénzáttadásai összesítését követően a számlán szereplő összeg, mint eredmény nem lenne megállapítható. Hivatkozott arra, hogy a számviteli- és az áfa törvénynek a számlák kiállításakor hatályos szabályai szerint készpénzfizetési számla csak a fizetéssel egyidejűleg volt kiállítható, utólag nem, ezért a felperes eltérő állítása nem lett volna elfogadható.

Hivatkozott továbbá arra is, hogy a 2 520 000 Ft bruttó összegről kiállított számla az 1 000 000 Ft átutalással történt előlegfizetést feltüntette, ezért nem lett volna akadálya annak, hogy a számlában az előlegként megfizetett további összegekre vonatkozóan is megtörténjen a korábbi teljesítésekre való utalás.

Hangsúlyozta, hogy a készpénzfizetési számla olyan okirat, amely a benne foglaltakat az ellenkező bizonyításig hitelesen tanúsítja, az elsőfokú bíróság azonban ezt figyelmen kívül hagyva alaptalanul fordította az alperesre annak a bizonyítási terhét, hogy a számlában szereplő kifizetés 2007. szeptember 26-án valóban megtörténtek, az általa bejelentett tanúk vallomását pedig tévesen és iratellenesen értékelte, az alperesi állítást alá nem támasztó bizonyítékként. Előadta, hogy ebben az időpontban nemcsak az 1 520 000 Ft-ot fizette meg, hanem a 390 600 Ft nyílászárókra vonatkozó számlával kapcsolatban korábban átadott 200 000 Ft-os előleggel csökkentett 190 600 Ft-ot is, amely így 1 710 600 Ft volt, amellyel egyezően állította az édesanyja és az élettársa a tanúvallomásában, hogy a felperes részére ezen a napon 1 700 000 Ft-ot fizetett ki. Sérelmezte azt is, hogy a vállalkozási szerződésben foglaltak ellenére az elsőfokú bíróság nem nyilatkoztatta meg a felperest arra vonatkozóan, hogy miért nem számlázta le a teljes vállalkozói díjat. Álláspontja szerint ugyanis, mivel az adott esetben az elsőfokú bíróság meg nem fizetett vállalkozói díjat ítélt meg, ezt a kérdést nem lehetett volna megkerülni. Ezért - megítélése szerint - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás feltáratlan, az ítélet pedig megalapozatlan.

Mindemellett az alperes hivatkozott arra is, hogy az eredeti felperesi igény alátámasztására benyújtott okiratok hamisak voltak, az elsőfokú bíróság azonban ezt a körülményt sem mérlegelte megfelelő módon, annak ellenére, hogy arra figyelemmel a felperes szavahihetőségét „nagyon komolyan meg kellene kérdőjeleznie”.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú eljárás során a peres felek nem kérték tárgyalás tartását. Ezért az ítéletábra a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja, (3) és (4) bekezdései alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét részben elutasító része ellen, ezért az ítéletnek ez a rendelkezése a Pp. 228.§ (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett. Az ítéletábra pedig az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint - csak a fellebbezési kérelem keretei között bírálta felül.

A fellebbezés csak kis részben - a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében - alapos.

Az alperes a másodfokú eljárásban nem vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a felperes által a megrendelésére elvégzett munka (anyag- és munkadíj együttes) ellenértéke bruttó 4 509 902 Ft volt. A felperes nem terjesztett elő fellebbezést, tehát nem vitatta az ítéletnek azt a megállapítását, amely szerint a vállalkozói díjából az alperestől 3 355 600 Ft-ot megkapott.

Az alperes ugyanakkor a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság - a csatolt okirati bizonyítékok és a kihallgatott tanúk vallomását tévesen értékelve - iratellenesen állapította meg, hogy ő a perbeli kivitelezéssel összefüggésben a felperes számára (nem az általa állított 5 014 600 Ft-ot, hanem) csak 3 355 600 Ft-ot fizetett meg.

E vitás kérdéssel összefüggésben az ítéltábla megállapítása az volt, hogy az elsőfokú bíróság a peres felek nyilatkozatainak, a csatolt okirati bizonyítékok adatainak, valamint a kihallgatott tanúk vallomásainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján helyesen jutott arra a megállapításra, hogy az alperes 3 355 600 Ft-nál magasabb összegű vállalkozói díj megfizetését nem tudta bizonyítani.

Alaptalanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperes részéről kiállított készpénzfizetési számlák bizonyító erejét. A számlák kiállításának idején hatályban volt „Az általános forgalmi adóról” szóló, többször módosított 1992. évi LXXXIV. törvény 13.§ (1) bekezdésének 17. pontja szerinti „egyszerűsített” (készpénzfizetési) számla kiállítása esetén az ellenérték kiegyenlítése a számla kiállításával egyidejűleg készpénzben megtörténik. A készpénzfizetési számla birtoklása azonban önmagában a számlában szereplő összeg kifizetését csak az ellenkező bizonyításáig igazolja, azt tehát a jogszabály kifejezetten megengedi. Amennyiben pedig a bizonyítás eredményeként az állapítható meg, hogy a számlában feltüntetett összeget a számla kiállítójának nem fizették ki, a készpénzfizetési számla - mint az említett tulajdonsággal rendelkező okirat - bizonyító ereje megdől.

Az adott esetben az alperes részéről a szerződés teljesítése kapcsán átutalással 1 000 000 Ft előleg nyújtására került sor, valamint azt követően az alperes több részletben készpénz előleget is fizetett a felperesnek, melyekről átvételi elismervények készültek. A felperes által kibocsátott számú számla a fizetés módja rovatban egyértelműen azt tartalmazza, hogy „KP-Átutalás” „megrendelői anyagelőleg” nettó 2 100 000 Ft-ban, a „megjegyzés” pedig azt, hogy „Megrendelői anyag előleg 2007. 03.2. Átutalással 1. 000 000 - azaz Egymillió forint érkezett Z.Csné részéről. Bruttó összeg.” Ezt a számlát aláírta a felperes szervezeti képviselője is és „átvettem” jelzéssel az alperes is. A felperes a per során azt adta elő, hogy a 2 520 000 Ft bruttó számlaösszeg a korábban általa átvett anyagra vonatkozó előlegek összesítését tartalmazta. Az alperes viszont azt állította, hogy a számla összegéből a számla kibocsátásakor csak 1 520 000 Ft-ot fizetett a felperesnek. Ezekre a körülményekre tekintettel a felperes részéről kiállított 2 520 000 Ft bruttó összegű készpénzfizetési számla önmagában már nem volt alkalmas az alperes részéről a felperesnek fizetett (különbözeti) összeg bizonyítására. Az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt, részben valótlan tartalmú készpénzfizetési számla tehát a felperes számára megfizetett vállalkozói díj összegét önmagában nem bizonyította, ezért annak tényét a perben az alperesnek kellett (volna) egyéb módon bizonyítania, minthogy a felperes által elismert összegű vállalkozói díjat meghaladó teljesítését ő állította (Pp.3.§ (3) bekezdés, Pp. 164.§ (1) bekezdése). Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes ebben a körben az állításait nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani. Ennek következtében pedig nem követett el az elsőfokú bíróság jogszabálysértést azzal, hogy az alperes tartozásának elszámolása során csak a felperes részéről elismert összeget vette figyelembe.

A pénzösszeg átadásával történő teljesítéssel összefüggésben az ítéltábla különös súllyal értékelte - csakúgy, mint az elsőfokú bíróság - azt a körülményt, hogy az alperes - annak ellenére, hogy állítása szerint a felperessel közösen nem mérték fel az elvégzett munkát - 2007. szeptember 26-án mégis kifizetett a felperesnek 1 520 000 Ft-ot, amely a korábban kiállított átvételi elismervényeken feltüntetett összegekkel együtt a kikötött vállalkozói díjat lényegesen meghaladta.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok mellett az ítéletábra kiemelt jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy az alperes a felperes fizetési felszólítására adott, 2007. október 12-i dátumú válaszelevelében (amely időben lényegesen közelebb esett a teljesítésehez, tehát akkor még az alperes a szerződéssel kapcsolatos eseményekre pontosabban emlékezhetett), még maga sem állította, hogy többet fizetett volna a felperes számára, mint amennyi a részére járó vállalkozói díj volt. E levél szerint az alperes a teljesítési igazolást, illetve a felperes elszámolását azért nem fogadta el, mert a felhasznált anyagok mennyiségét és az egységárakat nem tartotta valósnak, véleménye szerint a munkanemek nem a valóban elvégzett munkák alapján kerültek elszámolásra, illetve az általa átadott pénzösszegek is hiányosan voltak feltüntetve, illetve elszámolva.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló okiratok alapján azt is helyesen állapította meg, hogy az alperes által kiegyenlített összegekről előbb átvételi elismervények készültek és csak utóbb került sor a felperes részéről a számlák kiállítására. E megállapítás helytállóságát nem befolyásolta az a körülmény, hogy a számlák összege nem egyezik meg az előlegek összegével. A felek a szerződésüket annak fennállása alatt nem vitásan többször módosították. Az írásba foglalt szerződésükben meghatározott feltételektől mind a teljesítések igazolását, mind a számlázás rendjét, illetve a teljesítés módját illetően folyamatosan eltértek. Tény, hogy az írásba foglalt szerződés szerint az alperes csak teljesítésigazolás és szabályosan benyújtott számlák alapján lett volna köteles a felperes számára fizetni, ennek ellenére a 2 520 000 Ft összegű számla 1 000 000 Ft feletti részét - állítása szerint - annak ellenére kiegyenlítette, hogy a felperessel még nem is számoltak el és a korábbi teljesítéseiről még nem kapott számlát.

Mindezeket a körülményeket értékelve, a felek írásbeli szerződése kikötéseinek, a készpénzfizetési számla jellegének, továbbá a felek ellentmondásos nyilatkozatainak ügydöntő jelentőséget tulajdonítani nem lehetett. Ezért az elsőfokú bíróság a felek egymás közötti elszámolásának módszereként helyesen határozta meg azt, hogy a per során elrendelt és lefolytatott egyeztetés során tett egyező nyilatkozatok alapján állapította meg a tényállást és rendelkezett a még kiegyenlítetlen ellenszolgáltatásról.

Az alperes által csatolt további három - összesen 139 000 Ft (20 000 Ft + 95 000 Ft + 24 000 Ft) értékű - nem a felperes nevére szóló készpénzfizetési számla csatolása önmagában - az arra vonatkozó fizetési körülmények ismerete nélkül - nem volt alkalmas annak igazolására, hogy az érintett összeget az alperes a felperes részére az általa elismert készpénzfizetéseken felül megfizette.

Észlelte azonban az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a (21. sorszámú jegyzőkönyv 1. oldalán rögzített) keresetben meghatározott időpontnál (2007. szeptember 26. napja) korábbi időponttól (2007. szeptember 17.) állapította meg az alperes késedelmi kamatfizetésre vonatkozó kötelezettségét, a Pp. 215.§-ában foglalt tilalom ellenére, etekintetben tehát az ítélete túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.

Arra tekintettel pedig, hogy az alperes a fellebbezésében - elsődlegesen - a felperes keresetének teljes elutasítását kérte, a jogorvoslati kérelme kiterjedt a kamatfizetési kötelezettségének teljes körű vitatására is.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját egyéb okból is tévesen állapította meg. A peres felek ugyanis a szerződésükben akként állapodtak meg, hogy az alperes a felperes által „szabályosan benyújtott és igazolt számlák” esetén volt köteles a felperes vállalkozói díját megfizetni. A következőes bírósági gyakorlat szerint a pénzbeli ellenszolgáltatás a szolgáltatás teljesítésekor válik esedékessé, még akkor is, ha a megrendelő formális átadás-átvételi eljárás lefolytatása nélkül veszi birtokba az elkészült létesítményt, szolgáltatást. A pénztartozás kötelezettjének (alperesnek) a teljesítéséhez, az ellenszolgáltatás megfizetéséhez (annak technikai lebonyolításához) a jogosult

(felperes) előzetes közreműködése szükséges. A Ptk. 302.§ b) pontja szerint a pénzkövetelés jogosultja - akkor esik késedelembe, ha elmulasztja azokat a nyilatkozatokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a pénztartozás kötelezettje - megfelelően teljesíteni tudjon. A Ptk. 303.§ (3) bekezdése szerint a kötelezett késedelmét a jogosult késedelme kizárja.

A pénzkövetelés jogosultjának előzetes intézkedése azonban a polgári jogviszonyban nemcsak a számviteli szempontból szabályszerű számla kiállítása, hanem más okirat is lehet (pl. fizetési felszólítás). (Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a pénztartozás vitatása miatt a teljesítésigazolások kiadása nélkül számos esetben számviteli szempontból szabályszerű számla ki sem állítható.)

A perben az nem volt vitás, hogy a felperes a hátralékos vállalkozói díjról számlát (még) nem állított ki. A 2007. szeptember 11. napján keltezett és az alperes által átvett levelével azonban már felszólította az alperest a vállalkozói díj megfizetésére. Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a Legfelsőbb Bíróság Gazdasági Kollégiumának 66. számú állásfoglalása megfelelő alkalmazásával azt állapította meg, hogy a felperes csak a keresetindítástól (a fizetési meghagyás iránti kérelme benyújtásától) tarthat igényt jogszerűen a szerződésben kikötött mértékű késedelmi kamatokra.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét - a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében - részben megváltoztatta, a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján, a további részét pedig helyben hagyta.

Az alperes fellebbezése csak a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében vezetett eredményre, ezért a jelen eljárásban túlnyomó részt pervesztes alperes a saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni, a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján.

A felperesnek pedig a másodfokú eljárásban (igazolt) költsége nem merült fel, ezért az ítélet táblának e tárgyban nem kellett határoznia.

A túlnyomó részét illetően eredménytelenül fellebbező alperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazott, „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Debrecen, 2011. május 24.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk.
előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

-kiadó-